

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 549/2014
12.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене С.А., због кривичног дела крађе у покушају из члана 203. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене С.А., адвоката С.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К број 31/14 од 20.02.2014. године и Вишег суда у Ужицу Кж број 82/14 од 02.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене С.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К број 31/14 од 20.02.2014. године и Вишег суда у Ужицу Кж број 82/14 од 02.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К број 31/14 од 20.02.2014. године окривљена С.А. оглашена је кривом због извршења кривичног дела крађе у покушају из члана 203. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ, за које јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року од једне године по правоснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Наведеном пресудом обавезана је окривљена С.А. да плати суду на име паушала 5.000,00 динара и трошкове поступка у износу од 7.700,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж број 82/14 од 02.04.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене С.А. и пресуда Основног суда у Ужицу К број 31/14 од 20.02.2014. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене С.А. адвокат С.Д., због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и да побијане пресуде преиначи тако што ће донети ослобађајућу пресуду.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене С.А. је неоснован.

Бранилац окривљене С.А. у захтеву наводи да је окривљена оглашена кривом због извршења кривичног дела крађе у покушају у саизвршилаштву са својим малолетним сином, а да је поводом истог догађаја и због извршења истог кривичног дела, кривични поступак према сину окривљене С.А., малолетном М.А. обустављен решењем Вишег суда у Ужицу Ким 48/13 од 19.08.2013. године, јер није утврђено да је малолетник извршио радњу кривичног дела које му је било стављено на терет. Из наведених разлога окривљена С.А. није могла бити оглашена кривом да је учинила кривично дело крађе у саизвршилаштву са својим малолетним сином, па је побијаним пресудама учињена повреда закона на штету окривљене из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене С.А. је неосновано истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге због којих околност да је према сину окривљене С.А. малолетном М.А., због истог кривичног дела, кривични поступак обустављен на основу члана 70. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица, не представља сметњу за навођење малолетног сина окривљене као саизвршиоца кривичног дела за које је окривљена С.А. оглашена кривом, а које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1 и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**